

РЕШЕНИЕ

№ 649

гр. В. , 14.06.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – В., 20 СЪСТАВ в публично заседание на двадесет и шести април, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Орлин Чаракчиев

като разгледа докладваното от Орлин Чаракчиев Гражданско дело № 20203110110252 по описа за 2020 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството по делото е образувано по предявен от КР. СТ. ИВ., ЕГН: *****, с адрес: гр. В., ул. „П. В.“, № 7 срещу Д., чрез М.Р.Р.Б., иск с правно основание чл. 124, ал.1 от ГПК за приемане на установено в отношенията между страните, че ответникът не е собственик на недвижим имот находящ се в гр. В., м-ст „Св. Н. № *“, представляващ ПИ ** по КККР на гр. В., одобрени със Заповед № ** г. на изпълнителен директор на АГКК, с площ от 311 кв.м.

В исковата молба ищецът чрез адв. Д.П. твърди, че по силата на лично осъществявано от 2005 г. до настоящия момент непрекъснато и необезпокоявано владение в трайно установените му граници е собственик по давност на процесния недвижим имот находящ се в гр. В., м-ст „Св. Н. № *“ с идентификатор ** по КККР на гр. В.. Сочи, че към датата на установяване на владението имотът е бил изоставен, като от тогава се грижи за него. Поддържа, че през 2019 г. поискал да се снабди с нотариален акт по обстоятелствена проверка за процесния недвижим имот, но узнал, че за него е съставен АЧДС № * г., на основание чл. 68, ал. 1 от ЗДС и чл. 104, ал. 1, т.8 от ППЗДС. Оспорва държавата да е придобила правото на собственост върху имота на посоченото основание, като обоснова правният си интерес от водене на иска с издаването на АЧДС, което пречатства възможността на ищцата да се сдобие с к.н.а. за собственост по обстоятелствена проверка. С уточнителна молба сочи, че имотът е бил изоставен преди установяването на фактическа власт от ищеца, който от 2005 г. се грижи за него. По изложените съображения моли предявеният иск да бъде уважен изцяло. Претендира присъждане на сторените разноски в исковото производство.

В срока по чл. 131, ал. 1 от ГПК е постъпил писмен отговор от ответника Д., представлявана от Областния управител на област с административен център В., чрез процесуалния му представител – юрк. Ел. С., с който искът се оспорва като недопустим, а в евентуалност като неоснователен. Сочи, че процесният имот е актуван с АДС * г. на

основание предходен акт за държавна собственост. Сочи, че имотът представлява част от ПИ 2014 по КП „К.“ от *г., с вписани собственици по разписан лист Ст. и Г. Вл. Излага, че с Присъда №* г. по гр.д. №* г. се конфискуват в полза на Д. от Г. В. М. от гр. В. няколко имота, включително 1/2 ид.ч. от лозе с вила в м-ст С.Н. № *, като с Решение от *г. по гр.д. № * г. на Варненски народен съд е извършена делба на имота и на Д. са възложени 2500,00 кв.м. от имота. Излага се, че въз основа на съдебните решения е съставен АДС № * г., като правото на собственост на Д. върху конфискувания с присъдата имот е възникнало на основание чл. 3, т. 5 от ЗДС. Излага, че няма данни присъдата за конфискация да е била обезсилена или собствеността да е променена на друго основание. Твърди, че неправилно в разписан лист към КП от 1999 г. за собственик на имота е записана Община В., без да е посочен на титул или придобивно основание. В тази връзка излага, че за имота няма съставен АОС, нито е направено искане за отписването му от актовете книги за имоти държавна собственост. Сочи, че по силата на мораториум от * г. до края на 2022 г., ищецът не би могъл да придобие имота държавна собственост по давност. По изложените съображения моли предявеният иск да бъде отхвърлен.

В проведените съдебни заседания страните поддържат изразените позиции по спора чрез процесуланите си представители.

С писмени бележки ответникът доразвива доводите си.

След съвкупна преценка на доказателствата по делото, съдът приема за установено следното от фактическа страна:

С влязло в законна сила решение от 07.12.1962 г. по гр.д. № * г. на Варненски народен съд в собственост на Градския народен съвет са възложени дял първи и втори от заключението на вещо лице от * г. и дял първи от заключение от * г. съставляващ лозе с вила, а като останали съделители са посочени лицата Ст. Г. М. и Ст.В.М.

Като доказателство по делото е приет АДС № *5 г., с който е обявен и зает за държавен недвижим имот в м-ст „Св. Н.“ бивша собственост на Г. Вл. М. и Ст. М. Като правно основание за съставяне на акта е посочена присъда № * г. по НОХД № * г. и решение за делба на народен съд от 07.12.1965 г. по гр.д. № *г. Посочено е още, че имотът се счита за държавен от 11.01.1961 г., както и че с решението на Варненски народен съд от 07.12.1962 г. в собственост на Д. е възложено лозе с овощни насаждения от 2500 кв.м. в м-ст „Св. Н.“ № *, както и находящите се в него вила и кладенец.

С писмо № * г. от началника на отдел „Финанси“ и ст. инспектор „Държавни имоти“ на директора на „Жилфонд“ е указано да поеме стопанисването на държавни имоти – лозе с овощни насаждения от 2500 кв.м. в м-ст „Св. Н.“ № 87, както и находящите се в него вила и кладенец.

В удостоверение от * г. издадено от Варненски градски народен съвет е отразено, че с присъда № * г. по нар.дело № * г. от Г.В. М. имоти, сред които една втора ид.ч. от лозе-овощна градина, цялото от 6,8 в м-ст „Св. Н.“, както и че с решение от 07.12.1962 г. на III район по гражд.дело № * г. на Народния съд в собственост на Д. са възложени имоти, вкл. лозе с овощни насаждения от 2500 кв.м. в м-ст „Св. Н.“ с вила и кладенец.

Със Заповед № *г. на Председателя на ИК при Окръжен народен съвет – В. е заповядано от Г.Вл.М. и Ст.М. да се из земе имот, предсталвяващ част от държавната вила находяща се в м-стта „Св. Н.“ № *, която незаконно се владее от двамата и да се предаде на Жилфонд – В..

Представен е АДС № * г., съставен на основание чл. 6 от ЗС и чл. 4, 11 и 21 от правилника за „Държавните имоти“, с който е обявен и зает за държавен недвижим имот находящ се в гр. В., 21 подрайон, бивша собственост на държавата. Посочено е правно основание за одържавяване чл. 63, т.1 от ЗТСУ и зап. № * г. за „празно място“ в 21-ви подрайон на гр. В. с площ 16000 кв.м. включващо 15 имота, а именно: 2**. В акта едновременно като бивши собственици на имота са вписани и двадесет физически лица.

Представен е и АЧДС № *г. за ПИ с идентификатор ** по КККР на гр. В., с посочено правно основание чл. 68, ал.1 от ЗДСл чл. 104, ал.1, т.8 от ППЗДС.

Ответникът е представил писмени доказателства установяващи, че е декларирал в общината процесния имот, както и за провеждане на процедура по вписване на АЧДС № * г. в КККР и Службата по вписванията.

С отговора на исковата молба са представени извадки от КП от 1956 г. на част от плана на м. „Крайбрежието“, разписен лист към КП, извадка от кадастрално-регулационен план на част от 21-ви подрайон на гр. В. и Заповед № *г. на председателя на Общински народен съвет за одобряване на регулационния идейно-застроителен план на 21 подрайон на В., извадки от КП 1977 г. на м. „Св. Н.“ и м. „Акчелар“ и от КП с отразена регулация, извадка от КП от 1999 г. и регистъра към него сочещ, че имот № 35 в м-ст „С. Н.“, с площ от 311,20 кв.м. е собственост на Община В..

За установяване на твърдяното давностно владение ищецът по делото е ангажирал и гласни доказателства посредством разпита на водените от него свидетели П. Д. П. и Р.Ст.Н.

Първият свидетел сочи, че отдавна познава ищеца, който повече от десет години има имот на ул. „А. Кр.“, на Бризове, над филиала на шуменския университет. Сочи, че имотът е не повече от половин декар, заграден е с бодлива тел на метални колове, като откъм пътя където има денивелация няма ограда. Предполага, че ищецът е слагал оградата и че мястото преди това е било изоставено. Там той гледал пчели, имал и дръвчета. Свидетелят поддържа, че не е виждал други хора в мястото, в което последно видял ищеца преди две седмици. Излага, че от долната страна на мястото има вратичка, през която влиза ищеца. Сочи, че в мястото има пет-шест кошера от около пет години. Поддържа, че е виждал ищеца да коси мястото, да режи и пръска дръвчетата в него. Сочи, че не е посещавал имота, който е разположен на пътя. Излага, че е ходил на гости на ищеца, а точно там сестра му има къща.

Свидетелката Н. сочи, че познава ищеца от двадесет години, както и семейството му. Поддържа, че от петнадесет години ищецът се грижи за изоставено място около 300,00 кв.м. в района където живее сестра му, в местност Бриз, над гимназиите. Сочи, че сестра му живее над самото място, което е оградено с бодлива тел и колчета. Поддържа, че ищецът гледа пчели и има кошери в мястото. Излага, че ищецът поддържа мястото окосено за да може да влиза и да обслужва пет-шест кошера. Сочи, че не е виждала никой там освен ищеца. Поддържа, че често посещава сестрата му и го вижда в мястото, дори и по два пъти на ден. Сочи, че е влизала в имота от страната към гимназиите, т.е. от южната част. Свидетелката излага, че имотът има оградка и подобие на врата за влизане. Сочи, че вътре ищецът е засял доста дървета, като ябълки и вишни. Другите засяти от него дръвчета изсъхнали. Свидетелката поддържа, че често посещава имота. Излага, че ищецът си държи пособията за отглеждане на пчелите при сестра си, която е на метри от имота. Излага, че от страната на пътя, който е от горната част, имотът е обрасъл с растителност, която укрепва ската. Сочи, че от там не може да се влиза заради растителността.

По делото е изслушано заключението на назначената СТЕ изготвено от вещото лице инж. Ж. Б.. Вещото лице сочи, че за процесната територия са изработвени и действали КП от

19*г. По първия КП за „Курортно предградие Лозята“, процесния имот попада с 258 кв.м. в имот № 673 и с 53 кв.м. в имот № 672, и двата записани като собственост на С. Г.. По КП - „варненското крайбрежие“ от 1956 г. процесният имот попада изцяло в имот № *с площ *кв.м. и собственик по разписната книга - Стефка и Г. Вл. По КП от 1977 г. за м. „Св.Н.“ и м. „А.“ включваща сегашния ж.к. „Бриз, 21 м.р“, площта на процесния имот попада изцяло в имот № 1757 с площ 1892 кв.м. и собственик по разписната книга - Богдан Костов Богданов. По КП от 1999 г. за територията на м-ст „Св. Никола“ процесният имот е отразен като имот № *, с площ от * кв.м. и собственик по регистъра към плана – Община В.. Вещото лице сочи, че имот № 35 по КП е идентичен с процесния по сега действащите КККР, в който имотът първоначално е записан неустановен собственик, а впоследствие Д. на основание АЧОС №1* г. Съгласно заключението за процесната територия са приети регулационни планове от 1967 г., 1982 г. и действащия 1993 г. Съгласно РП от *г. за „Курортно предградие Лозята“ 253 кв.м. от територията на процесния имот попада в парцел *, кв.*с предвиждане за „жилищно/вилно“ строителство, а останалите 58 кв.м. в улица. По РП от 1967 г. за 21 микрорайон на града *кв.м. от територията на имота попада в парцел за „институт за усъвършенстване на учители“, а останалите 262 кв.м. в предвидената улична регулация. По РП от *г. за 21 микрорайон 35 кв.м. от територията на имота попадат в парцел за „институт за усъвършенстване на учители“, а останалите 276 кв.м. в „терен за озеленяване“ с малка част в уличната регулация. По действащия РП от *г. *кв.м. от територията на процесния ПИ по КККР попада в парцел * целия с площ 589 кв.м., 54 кв.м. в парцел IX, кв.30 предвиден за общината, а северна част от 23 кв.м. в предвидена улица. В допълнителното заключение вещото лице сочи, че в разписната книга по КП от 1956 г. няма отразен имот № *, за него няма записан собственик, и е той не е бил попълнен в кадастралната основа по надлежния ред. Поддържа, че в КП от *г. има отразен ПИ-*, от който са обособени нов имот № *в южната част и имот №*в северната част. Вещото лице сочи след извършен оглед на място, че ползваният терен не е застроен със сгради или съоръжения, че същият е ограден от три страни с полумасивни огради – бодлива тел закрепена на метални профили откъм запад и юг и телена мрежа на бетонни оклове откъм изток. Установено е, че северната граница представлява стръмен скат и няма ограда. В имота вещото лице е установило също 6-7 пчелни кошера, както и няколко овощни дръвчета.

Предвид така установеното от фактическа страна се налагат следните правни изводи:

При справка в публично достъпната кадастрална карта действаща за процесната територия, одобрена със Заповед за одобрение на КККР № ** г. на изпълнителния директор на АГКК, съдът установи, че за територията на процесния имот е издадена Заповед за изменение на КККР № * г. на началника на СГКК – Варна, с която в КККР са нанесени изменения досежно северната и западната граница на ПИ ** и площта му, която от 311 кв.м. е нараснала на 383,00 кв.м. Предвид обстоятелството, че изменението на КККР настъпило в хода на процеса е факт с правно значение досежно надлежната индивидуализация на процесния имот същият следва да бъде съобразен от съда на основание чл. 235, ал.3 от ГПК, и с решението по делото имотът следва да се индивидуализира с границите и площта си съобразно доклада по делото и преди изменението на КККР, т.е. като реална част с площ от *кв.м. от ПИ ** по действащите към момента КККР на гр. В., заштрихована със лилав цвят в комбинирана скица № 5 към заключението на СТЕ, на л. 107 от делото.

По предявения отрицателен иск за собственост, в тежест на ищеца е да установи в условията на пълно и главно доказване твърденията, с които обосновава правния си интерес от търсената защита, като установи наличието на свое защитимо материално право доказвайки изложените в исковата молба твърдения, че считано от 2005 г. в негова полза е изтекла придобивна давност спрямо владяната реална част от ПИ ** по КККР на гр. В. с

ПЛОЩ ОТ *КВ.М.

В тази връзка съдът намира за установено от събраната доказателствена съвкупност, в частност от показанията на свидетелите водени от ищеца, които съдът намира за обективни, последователни и взаимно допълващи се, че най-късно към 2010 г. същият действително е заградил имот в м-ст „Св. Никола“, както и че от около пет години отглежда пчели в него. Обстоятелствата, че ползваната от ищеца земя, съвпадаща с площта на ПИ ** по КKKP до изменението им Заповед № * г., е оградена от три страни освен откъм пътя от север и върху нея са разположени кошери, съдът намира, че се установява и от заключението на вещото лице инж. Ж. Б., което съдът намира за пълно, компетентно и обективно и което е изготвено след посещение на място от експерта.

Че така осъществяваната фактическа власт върху процесния имот, установена от ищеца най-рано през 2005 г. и най-късно през 2010 г., е било смутена по някакъв начин от ответника не се установява от нито едно доказателство по делото, нито пък се опровергава твърдението, че имотът е бил изоставен при завладяването му от ищеца, както сочат свидетелските показания.

Респективно от горното следва да се приеме за установено по делото, че към датата на завеждане на исковата молба ищецът е осъществявал владение върху имота, което е противопоставил явно срещу всички правни субекти, вкл. ответника, в период от десет години, т.е. за срока на придобивната давност предвидена в чл. 79, ал.1 от ЗС при недобросъвестно владение каквото се явява процесното с оглед липсата на твърдения имотът да е владян на годно правно основание – сделка, наследствено правопримство и др.

При това положение и доколкото от друга страна имотът е актуван от ответника, съдът намира, че за ищеца К.И. е налице правен интерес от отричане правата на Д. по съдебен ред, с оглед възможността при положително за него решение по делото да се снабди с титул за собственост на недвижимостта по силата на изтекла придобивна давност и така да се легитимира като собственик на имота пред трети лица.

Доколкото по делото е доказан правния интерес на ищеца от водене на предявения отрицателен установителен съдът е ангажиран с произнасяне по същество на повдигнатия пред него спор за собственост.

По предявения отрицателен установителен иск в тежест на ответника е да установи по безспорен начин, че е собственик на спорната реална част от ПИ, като същият е длъжен да изчерпи в процеса всички основания, на които правото на собственост е могло да се породии, като установи пълно и главно в процеса поне едно от тях.

В настоящия спор ответникът поддържа на първо място, че собствеността му върху процесната площ е възникнала на основание конфискацията на ид.ч. от лозе с вила от Г. Вл.М. с Присъда № *г. по гр.д. № * г. и последващо Решение от * г. по гр.д. № *г. на Варненски народен съд за делба на целия имот и възлагането в дял на Д. на *кв.м. от него заедно с вила.

От представените в тази връзка доказателства – съдебно решение за делба, удостоверение от ГНС – В., писмо № * г., заповед за изземване и АДС № * г., обаче съдът намира, че не се установява процесната реална част от ПИ ** по действащите КKKP на гр. В. да е била ситуирана, в което и да е от визираните в писмените документи конфискувани лозя с площ от 3,8 дка, 6,8 дка или в лозето от * кв.м., което ведно с вила е било възложено в дял и еднолична собственост на Д..

Това е така доколкото тези имоти са пространствено индивидуализирани в документите единствено с отбелязването, че са разположени в м-ст „Св. Н.“ № *, както и чрез посочване на площ. При това положение и с оглед константната съдебна практика, че недвижимите имоти се индивидуализират като минимум с посочването на три граници, съдът намира, че не се установява идентичност между възложения в дял на Д. недвижим имот със делбеното решение от 1962 г. и процесния имот.

Този извод на съда не се променя от обстоятелството, че в коментираните писмени доказателства и в частност в АДС от 1965 г. се сочи, че имотът е бил бивша собственост на Г.Вл.М. и Ст.Г.М., а съобразно заключението на СТЕ в разписния лист към КП от *г. като собственици на имот № *с площ *кв.м., в който попада и процесната реална част от 311 кв.м. са вписани Ст. и Г. Вл.

Така констатираните съвпадения в първите имена на бившите собственици на имота по АДС от *г. и имот № *по КП от *г., както и в имената на местностите, в които те са разположени, не са достатъчни пълно и главно да докажат по несъмнен начин пред съда, че поделеният имот е бил именно имот № 2014, при липсата във визираните по-горе документи на каквато и да е била индивидуализация на имотите, ид.ч. от които са конфискувани от Д., по действащ кадастрален или регулационен план или по три граници, въпреки, че към датата на кофискацията, делбата и съставянето на АДС за процесната територия са били приети КП от *г., *г. и РП от *г.

Дори и да се приеме, че поделеният с решението от *г. имот действително е бил имот № *по КП от *г., въпреки липсата на надлежни доказателства за подобна идентичност, то нито от заключението на СТЕ, нито от друг писмен документ може да се изведе индиция, че процесната реална част от *кв.м. от имот № *по КП от * г. е била ситуирана точно в отредената на Д. с делбата част от 2500 кв.м. от поделения имот.

Констатираната липса на идентичност на имота по АДС от *г. и решението за делбата от една страна и процесния имот от друга страна пречат за да пристъпи към произнасяне относно настъпването на материално-правните предпоставки на кофискацията и решението за делба и не позволява на съда да приеме, че тези актове легитимират ответника като собственик на процесния имот, поради което по делото остана недоказано единственото въведено в преклузивния срок по чл. 131 от ГПК придобивно основание в процеса, а именно чл. 3, т. 5 от ЗДС в редакцията приета с ДВ, бр. 32 от 12.04.2005 г., сочеща, че държавни са имотите придобити чрез други способи, предвидени в закон – в случая чрез конфискация и последваща делба.

Доколкото обаче предмет на делото е абсолютно право на собственост върху недвижим имот то и съдът следва да съобрази всички приети по делото доказателства, от които могат да се извлекат данни изясняващи действителната собственост върху процесния имот.

В тази връзка в първо о.с.з. по делото е представен АДС от *г., в който се сочи, че на основание чл. 63, т.1 от ЗТСУ (отм.) и зап. № * г. е одържавено „празно място“ в 21-ви подрайон на гр. В. с площ 16000 кв.м. включващо 15 имота, включително № *, в който заключението на СТЕ сочи, че са попадали 299 кв.м. от процесната реална част.

Съгласно визираното отчуждително основание чл. 63, ал.1, т.1 от ЗТСУ (отм.) недвижими имоти на граждани, кооперации и обществени организации могат да бъдат отчуждавани за: осъществяване на мероприятия на Д., кооперации и обществени организации, предвидени по застроителния и регулационен план (чл. 22-25)

Застроителният и регулационен план за обществени мероприятия по чл. 22 от ЗТСУ (отм.) няма непосредствено отчуждително действие за разлика от дворишно-регулационния план, предвидено в чл. 101 от ЗТСУ (отм.) и с отреждането на даден имот за определено мероприятие по този плана по чл. 22 от ЗТСУ (отм.) той не се счита отчужден от предишния собственик, нито се придобива от Д., а е необходимо да се проведе специална процедура по отчуждаване и обезщетяване на собствениците на засегнатите имоти.

За настъпване вещноправния ефект на застроителния и регулационен план е необходимо кумулативното наличие на два елемента: 1) влязла в сила заповед на органа по чл. 95 от ЗТСУ (отм.) за отчуждаване и определяне начина на обезщетяване, която да има съдържанието по чл. 98 от същия закон (оценката на имота и начинът, по който собственикът се обезщетява и др.) и 2) обезщетяване на собственика на отчуждения имот.

По делото обаче е представена единствено визираната в АДС Заповед №* г. , която всъщност представлява административният акт, с който е одобрено изменението на застроителния план от *г., но не и заповед по смисъла на чл. 98 от ЗТСУ (отм.)

На следващо място по делото няма твърдения нито от събраните доказателства се извличат данни на собствениците на визираните в АДС имоти да е заплащано и обезщетение.

Не се установява и имотът да е бил завзет по някакъв начин от Д. за реализиране на публично мероприятие, нито пък такова да е било осъществено. Напротив. От доказателствата по делото се установява, че към момента на завземането на имота от ищеца същият е бил изоставен.

Респективно съдът е препятстван да приеме, че АДС от 1973 г. се ползва с обвързваща материална доказателствена сила относно собствеността върху имот № 2014а, доколкото визираните в него фактически и правни основания – чл. 63, ал.1, т.1 от ЗТСУ (отм.) и заповедта за изменение на застроителния и регулационния план, не е предвиждат като правна последица от урегулирането на имотите, като юридически факт, Д. да придобива правото на собственост (в този смисъл Решение № 87/01.08.2018 г. по гр.д. № 2714/2017 г. на ВКС, I г.о., Решение № 81/24.07.2018 г. по гр.д. № 4029/2017 г. на ВКС, II г.о. и Решение № 181/17.12.2019 г. по дело № 66/2019 г. на ВКС, I г.о.).

В обобщение АДС от 1973 г. не легитимира Д. като собствник на реална част от *кв.м. ситуирана в процесния имот.

Годен титул за собственост на имота не съставлява и АЧДС № * г., в който като правно основание за актуването е посочено чл. 68, ал.1 от ЗДСл чл. 104, ал.1, т.8 от ППЗДС.

Чл. 68, ал.1 от ЗДС гласи: за имотите – държавна собственост се съставят актове за държавна собственост, а чл.104, ал.1, т.9 от ППЗДС гласи: актове за държавна собственост се съставят за всички имоти и вещни права – държавна собственост, върху сгради, обекти в сграда, идеални части от сграда или от обект в сграда (жилищна сграда, жилище, гараж, ателие, магазин, работилница, склад, сграда за административни нужди, обект за административни нужди, сгради за социални, учебни, просветни, културни, спортни и здравни дейности, хотели и други сгради за подслон, места за настаняване, заведения за хранене и развлечения, производствена сграда или обект, друга сграда) и прилежащия към тях поземлен имот.

При тези данни посоченото в АЧДС от 2016 г. придобивно основание не може да се подведе под никое от известните на съда вещно - правни основания за придобиване на

собственост от Д., било то първични или производни. Така практическата липса на посочено в процесния АЧДС материално-правно основание за съставянето му, произтичащо от някоя от разпоредбите на чл. 2, чл. 3, чл. 32 или чл. 43 от ЗДС, води до извод, че същият не съдържа придобивно основание подлежащо на доказване в настоящия процес.

В обобщение, съдът намира, че по делото не е доказано наличието на основание годно да легитимира ответника като собственик на процесния имот представляващ реална част с площ от 311 кв.м. от ПИ ** по действащите КKKP на гр. В., заштрихована със лилав цвят в комбинирана скица № 5 към заключението на СТЕ, на л. 107 от делото. При това положение след като е твърдял, че е титуляр на това право, то ответникът е и страната по делото, която следва да понесе неблагоприятните последици от неуспешно проведеното доказване на фактите годни да го породят и отрицателният установителен иск за собственост, предявен от конкуриращият правата му ищец, следва да бъде уважен.

С оглед изхода на правния спор ищцата има право да репарира сторените разноски в процеса, които съобразно представените доказателства и списък по чл. 80 от ГПК възлизат на общо 1243,15 лв., от които 189,63 лв. за държавни такси, 250,00 лв. депозит за вещо лице и заплатено адвокатско възнаграждение от 800,00 лв. Направеното от ответника възражение по чл. 78, ал.5 от ГПК за прекомерност на адвокатското възнаграждение заплатено от ищеца се явява неоснователно доколкото претендираната сума е дори под относимия минимум изчислен по реда на чл. 7, ал.7 вр. ал.2, т.4 от Наредба № 1/01.07.2004 г. предвид цената на иска от 14506,90 лв. Следователно с решението по делото на ищеца следва да се присъди пълният размер на поисканите разноски.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ПРИЕМА ЗА УСТАНОВЕНО по отношение на ищеца **КР. СТ. ИВ.**, ЕГН: *****, с адрес: гр. В., ул. „П. В.“, № *, че Д., чрез М.Р.Р.Б. **не е собственик** на недвижим имот находящ се в гр. В., м-ст „Св. Н. № *, представляващ реална част с площ от *кв.м. от ПИ ** по действащите КKKP на гр. В., заштрихована със лилав цвят в комбинирана скица № * към заключението на СТЕ, на л. 107 от делото, приподписана от съда и съставляваща неразделна част от настоящото решение, на основание чл. 124, ал.1 от ГПК.

ОСЪЖДА Д., чрез М.Р.Р.Б. **ДА ЗАПЛАТИ** на **КР. СТ. ИВ.**, ЕГН: *****, с адрес: гр. В., ул. „П. В.“ № * **сумата от 1243,15 лв.**, представляваща сторените по делото разноски, на основание чл. 78, ал.1 от ГПК.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва с въззивна жалба пред Варненски окръжен съд в двуседмичен срок от връчването му страните.

Съдия при Районен съд – В.: _____